

Goslač Vitomil

Najrajši se je vozil s čolnom po morju. Ali pa je hodil po samotnem obrežju in skušal izvabiti iz gosli nove napeve, ali pa se spomniti tistih, ki jih je igral Dan Karen.

Toda pri slednjem glasu je začutil, da mu manjka najvažnejšega — znana začetnih pojmov. Tedaj ga je prevzela grenka žalost. Le malo je manjkalo, da ni v velikem loku zagnal gosli

In novič se je oglasil, še jasneje, še bolj prepričevalno.

Ni ga človeka, ki bi znal tako govcriti — Vitomil je to dobro vedel. Gosli so govorile tako.

In tretjič je zapel ta glas zategel, odločen: »Ne!«

In ko se je glas izpel, je grešel v zvenenje, vriskanje, prešerno, blago šepetanje.

Kakor Dan Karen so igrale te gosli. Ne, še lepše. Mehkeje, mogočnejše, dosti bolj v srce segajoče.

Vitomil je gledal z osuplimi, iščočimi očmi ven na morje, da bi videl mojstra,

daleč v morje, tako ga je jezilo, da je samo neumen, ubog, neizobražen ribiški učenec.

»Nikari me ne jezite in ne sramotite!« je strastno končal. »V morje vas pokopljem! Da!«

Krčevito je stiskal gosli, malo da se niso zdobile pod njegovimi prsti.

Tedaj je čul z morja glas, ki mu je rekel: »Ne!«

Zateglo, jasno, tiho in čudno razločno je zvenel ta glas.

Nekaj veselega je bilo v njem.

Odkod je prihajal?

ki zna tako igrati. Morda se vozi s čolnom, morda z ladjo. Toda pogledi so zastonj iskali. Nikjer na daljnem, razburkanem morju ni bilo belih jader.

Toda tam sredi pen, je zagledal nekoga, ki so ga metali valovi v globeli in potem dvigali na svoje grebene. Kdo je bil ta čudni, tuji drug?

Divje lepa moška glava se je prikazovala in izginjala. Pokrita je bila s sivimi, mokrimi lasmi in zelenimi algami. Okrašena je bila s čudežnim vencem iz koral in morskih nagljev, iz školjk in jantarjevega cvetja. V solncu so se na njej lesketale vodne kapljice kakor de-

manti. Pod zelenimi, košatimi obrvmi so se svetile sinje zelene, draguljasto čiste oči, ukazovalno in veselo, sanjavo in kljubujoče.

In ta čudna glava se je stiskala h goslim, ki so bile kakor iz rjavega jantarja. Mogočna roka se jih je mehko oklepala, druga pa je držala lok z ročajem iz zelenih in sinjih kamnov in igrala.

Mogočni goslač se je čedalje bolj bližal obali. Izzivalno so njegove oči strmele v Vitomila.

»Daj mi malo svoje gosli!« je zadonel njegov glas iz besnečih valov.

In čudno! Ko je Vitomil v brezmejnem začudenju podzavestno iztegnil roko, da bi mu izročil gosli, so zdrsnile same čez grebene in doline valov v neznančeve roke. Tedaj je ta položil svoje lastne gosli na valove kakor na mizo.

Potem je potopil desnico globoko v vodo in jel pobirati srebrne strune z dna, drugo za drugo. Vitomil je zmedeno gledal, kako je z bliskovito kretnjo strgal stare strune z njegovih gosli in spretno napel nove, srebrne. Potem je iztegnil roko, kakor bi Vitomilu podajal gosli. In tisti trenutek so bile res že v mladeničevih rokah.

Igranje valov se je pomirilo, kakor bi bilo prisluhnilo ukazovalnemu zvoku goslača, ki je zaigral čudovito nežno, preprosto pesmico.

»Igraj z menoj!« je Vitomilu ukazal glas.

Tedaj se je zbudilo v Vitomilovem srcu čuvstvo, ki ga dotlej ni poznal. Z zaupljivo pokornostjo je prijel novo napete gosli in brez skrbi je nastavljal lok.

In glas za glasom je spremljal morskoga goslača. Ni vedel, kako se je zgodilo, da je to zmogel. Neka tuja moč je vodila lok, da je ubrano igral z njim. Morski goslač je strmel vanj in ga samo s pogledom držal v oblasti.

In čedalje bolj prijazno, bolj dobrotljivo ga je gledal.

Tako sta skupaj igrala pesem za pesmijo, same preproste, ljubke, prirčne pesmi.

Bilo je, kakor bi ena sama volja gospodovala nad obema lokoma.

Potem je zdajci veter iz jugovzhoda razdivjal valove, da so se jeli zaganjati k bregu. Krepkeje je potegnil morski goslač po goslih. Še bolj so se zaiskrile njegove oči, še bolj veselo se je zasvetilo njegovo čelo pod lepim vencem.

Z naglo kretnjo je ukazal Vitomilu, naj neha igrati in naj posluša.

Zaigral je divje lepo, iskrečo se, vrisakajočo pesem, da je preglasil žvižganje

vetra in besnenje valov. Vitomil ga je tiho poslušal, vso dušo je dal v prisluškovanje.

»Ponovi!« je ukazal veliki goslač, ki je v otožnem, zateglem zvoku utonfla njegova pesem.

In Vitomil se ni pomišljal. Veselo, predrzno je nastavljal lok.

Posrečilo se mu je. Čedalje večja moč se je zbujala v njem, od zvoka do zvoka je rasla in ga prepajala. Kar sta njegovo srce in uho v pobožnem navdahnjenju pravkar čula, je takoj ponovil, brez napake, ubrano, kakor oni, ki je pred njim igral. To, po čemer je hrepenel, se je zgodilo, ne, več, dosti več!

Mojster je igral zdaj pesem za pesmijo in Vitomil je poslušal.

Vse se mu je posrečilo ponoviti in ves blažen je bil.

Morski goslač pa je igral in igral, obraz mu je žarel v veselju, ko je videl, kako je deček srečen.

Udaril je z lokom po morju, da se je dež kapljic usul proti dečku kakor vodomet. Valovi so se zapenili. Potem je z lokom zakrilil po zraku. Vihar je zažvižgal in zadivjal z neizmerno silo. Še valovi so zapeli. Goslač se je potapljal mednje, v globine, in sedal na grebene, kakor bi jezdil orjaškega konja, ki se plaši.

»Zdaj mi odgovarjaj!« je ukazal Vitomilu.

In Vitomil se je upal.

Mojster je zaigral čudno pesem, ki je bila kakor neznano vprašanje. In ko je izzvenel poslednji zvok, je Vitomil zaigral pesem, ki je bila odgovor nanjo.

Njegov poslednji zvok je ujel mojster in ga spet vprašal z novo pesmijo.

In spet mu je Vitomil odgovoril.

Pesmi so postajale čedalje lepše, čedalje bolj vzvišene nad človeškim znanjem in človeškim razumom, uhajale so v kraljestvo, kjer kraljuje sama sreča, razumevanje in blaženost.

Ne da bi se bila prej dogovorila, sta potem oba skupaj zaigrala poslednje zvoke te čudežne pesmi.

Takrat je morje utihnilo. Divjli, orjaški mojster ga je ukrotil.

Na jasnih, stekleno zelenih valovih se je približal Vitomilu.

»Zdaj me poslušaj, fant,« je začel z blagim glasom. »Nekaj ti moram povedati. — Naučil si se igrati! Da, naučil si se. Toda ne tako, kakor bi se morali prav za prav učiti ljudje, po taktu in notah, po zakonih in pravilih, s trudom in pridnostjo. Naučil si se tako, kakor se učimo mi, morski duhovi, in kakor

nauči ta ali oni izmed nas kvečjemu vsakih tisoč let kakega človeka. Igraje si se naučil največje umetnosti, med smehom in veseljem. In to je prav za prav prevelika sreča za človeško bitje. Tvoje hrepenenje me je ganilo, da sem ti izkazal to uslugo. Prvi si. Zdaj boš igral kakor bi se bil učil v najboljših glasbenih šolah in vase si uklenil znanje vseh mojstrov sveta. In vendar ne veš in ne boš nikdar vedel, zakaj je vse tako, kakšni so zakoni, ki gospodarijo nad tvojo igro, zakaj mora vse tako zveneti. Le nekakšna pijanost te bo vselej prevzela kadar boš nastavil lok. Dokler bodo moje strune na teh goslih, bodi prepričan, da mojega daru ne boš izgubil.

Če boš hotel igrati, boš igral in ne boš mogel nehati, dokler se pesem sama ne ustavi. Toda moj dar ni dar brez meje in mere. Za duha in boga te ne morem napraviti. Moči in napore, ki jih potrebujejo drugi ljudje, da se umetnosti nauče, boš ti potreboval, da ukrotiš svoje znanje. Ne smeš prevečkrat igrati, kvečjemu vsake tri tedne enkrat. Igra te bo vselej neizmerno utrudila. Že če bi igral dvakrat na teden, bi bilo to dosti preveč. Zato bodi strog in pameten, vzdržen in dober, da te ne zadene kazen. Uničeno zdravje bo ta kazen in blaznost. Glas morja sem, prastar sem kakor svet, toda celo jaz, stari morski goslač, bi ti potem ne mogel več pomagati. — Zdaj veš, kakšna nevarnost ti preti. Toda vse eno bodi vesel! Saj si lahko!....

Zadonel je smeh, smeh, kjer sta se družili moč morja in lesket solnca.

In v tem smehu se je mogočni goslač potopil v tiho morje.

(Dalje prihodnjo nedeljo.)

Daniko Gorinšek:

Sirota poje

Tiho je v gozdu, vse tiho,
ptiček noben ne žgoli.

Tiše je v jami, vse tiše,
v njej moja mamica spi.

Ali najtiše je v duši
— k mamic v grob si želi.

Povesti iz mraka

Če mislim na svojo mladost, se mi zbude spomini na ure, ki sem jih preživel s svojo mlaišo sestrico Anico pri stricu Andreju.

Kako lepo je bilo ob urah, ko se je mračilo, preden so prižgali luč. Stric je sedel v velikem naslanjaču in mi otroci smo se stiskali k njemu, kakor bi se bali nevarnosti, ki bi jih utegnil skrivati mrak.

»Povej nam kaj, striček,« je prosila nekoč Anica in uslišana je bila.

»Pred nekaj leti sem moral iti pozimi na vse zgodaj v mesto,« je začel stric. »Jutro je bila hladno in sneg je zamrznil. Sani so kar same drsele po njem.

Nenadoma pa je konj postal nemiren. Začel se je tresti. »Kaj je?« sem vprašal. Voznik ni odgovoril. Le krepko je zaklel.

Tedaj sem začul iz daljave zategel glas. Oprl sem se in zagledal nekaj črnega, ki se je premikalo po snegu kakor dolg trak. Potem se je trak pretrgal na več kosov in vsi so se jeli z veliko naglico bližati vozu. Bili so volkovi. Oči so se jim žarele nalik gorečim svečam nad odprtimi rdečimi žreli.

»Poženi!« sem zaklical, toda voznik, ki so mu kar zobje škdepetali, je od strahu izgubil glavo.

Tedaj sem sam pograbil vajeti in zaklical konju, kakor bi govoril s človekom: »Potegni rjavec! Za kožo nam gre!«

Pametna žival me je razumela in zdrvela, kar so ji dale moči. Volkovi so bili prav tako hitri in so nas poskušali dohiteti.

To je bil lov! Nalik vetru smo drveli po beli planjavi. Stal sem na vozu in vpil konju, ki je strigel z ušesi, voznik

pa se je zadaj zibal, kakor bi bil motoglav.

Tedaj mu je padla kožuhovinasta kučma z glave. Veter jo je odnesel. Volkovi so planili za njo in v trenutku so jo raztrgali. Vsega skupaj se niso zamudili niti pol minute, toda to nam je bilo dovolj, da smo jim ušli. Kmalu smo bili že blizu vasi in volkovi so pobegnili. *

Srca so nam drhtela od strahu, toda hoteli smo slišati še kaj več.

Stric Andrej je nažgal pipo in novič začel:

»Drvarji imajo časih z živalmi dosti opravka.

Neko noč, ko sem spal v lovski koči, je nenadoma nekdo potrkal na vrata. Zbudil sem se.

Kdo bi mogel biti? Kdo hoče ob tej uri v koč? Sosedje menda ne bodo?

Tedaj sem začul v veži deklinne drsajoče korake. Obrnila je ključ, toda naslednji trenutek je vrata zaloputnila in prestrašeno kriknila.

S puško v roki sem skočil v vežo. Tam je stala dekla vsa bleda in trepetajoča. Skoraj brez zavesti se je lovila ob steno in luč se ji je zibala v roki nalik nihalu.

Tedaj je spet potrkal.

»Zakaj ne odklenete?» sem vprašal in hotel odpreti.

Tedaj me je dekla zgrabila za roko.

»Nikar ne odprite!» je vzkliknila. »Pred vrati stoji medved!»

Nisem ji hotel verjeti, toda kmalu sem se prepričal, da govori resnico. Na pragu je stal ogromen medved. Brez dvoma ga je prignala lakota k hiši. Strel iz puške ga je pregnal. Tako

se je zgodilo, da me je hotel bofer Kosmatin obiskati, pa sem bil tako nevljuden, da sem ga odpodil, je končal stric Andrej.

★

Napeto smo strmeli otroci v strica, ne da bi bili izpregovorili besedico.

Stric Andrej je hotel vstati in prižgati luč, toda Anica se je oklenila njegovih kolen in poprosila:

»Še kaj nam povej, striček!»

»Mislim, da bo za noč dovolj,« se je stric branil. Tedaj sem še jaz pomoledeval: »Samo še eno, striček!»

Stric Andrej se je s težavo ustavljaj otroškimi prošnjam. Nekaj časa je gledal skozi okno na temno dvorišče, odkoder so štrlele veje dreves kakor čudne prikazni. Potem je dejal:

»Tole se je zgodilo trgovcu Korenu pred nekaj leti. Sam mi je vse povedal:

Vozil je blago na sejem v neki trg, ki je več dni daleč. Voz se je po izvoženi cesti le počasi pomikal in trgovec se je že bal, da ne bi sejma zamudil. Zato se je odločil, da bo vozil tudi ponoči.

Dremal je na vozu, ko se je počasi pomikal dalje. Zdajci pa ga je voznik strelal za ramo in zaklical: »Ali ne slišite?«

Koren je prisluhnil. Nekje iz daljave je čul strašen hrušč. Dobro je razločil neštete klice, hrzanje konj in pasji lajež.

»Lovci, ki so se zapoznili,« je dejal Koren. »Le požen!»

»Ne, niso lovci,« je prestrašeno kriknil voznik.

Hrušč je bil čedalje hujši in bližji. Zlovešči klici so doneli kakor iz votlega soda. Korena je zgrabila groza in leden pot mu je pokrnil čelo.

»Naprej!« je zakričal, toda lastnega glasu ni čul. Rjovenje se je zdaj oglašilo nad njegovo glavo in opazil je, da se voz ne gane.

Voznik je zlezal med blago in se ni premaknil. Koren je zgrabil bič in jel udrihati po konjih, ki sta stala na mestu kakor pribita, toda za vse na svetu nista hotela potegniti.

Nad njim pa žvižganje, rjovenje, tuljenje, zavijanje, kakor bi se bili zbrali vsi peklenščki.

Tedaj je že mislil Koren, da je odbila njegova poslednja ura. Sam ni vedel, kdaj se je tudi on zaril v blago. Zamašil si je ušesa, jel moliti in prositi Boga, naj reši njegovo dušo...

Šele zjutraj se je zbudil iz omotice. V gozdu je bilo mrliško tiho. Konji so

počasi vlekli voz. Se ob pravem času se je pripeljal v trg, kamor je bil namenjen.

Po vseh vaseh je vpraševal po strašnem trušču, ki ga je čul v gozdu, toda tisto noč razen njega in voznika ni bilo nikogar tam.

»Čakali bi bili do jutra! Zakaj pa ste se ponoči vozili skozi gozd? Ali niste vedeli, da v njem straši,« je dejal neki kmet. »Zahrvalite se Bogu, da ste vse srečno prestali...«

Stric Andrej je nehaj pripovedovati in prižgal je luč. Strašne zgodbe je bilo konec, toda otroci smo ostali tiho in se plašno stiskali k njemu.

Hero pri sultanu

Bosanska narodna pripovedka

Ali veste, kaj je Hero? Tako imenujejo Hercegovci ljudi, ki so znani po svojih čudaških navadah.

Nu, in tak Hero je na svojem vrtu natrgal košarico hrušk in jih nesel sultanu v dar. Tedaj ko je stopil v veliko dvorano palače, je sultan zaslišal neke ljudi, ki so jih obdoližili tatvine. Hero se je brž skrčil v kot in pokril košarico z ruto, da mu ne bi kdo sadja ukradel.

»Vrzite ljudi v ječo!« je tedaj ukazal sultan in šel iz dvorane.

Zločince so zvezali in odvedli. Po nesreči so zapazili tudi Hera in ga hoteli vzeti s seboj. »Kaj vam ne pride na misel!« jim je užaljeno rekel. »Saj nisem izmed njih. Prišel sem v dvorano, da bi dal visokemu sultanu košarico hrušk.«

Nič ni pomagalo. Z drugimi vred so ga zaprli v ječo. Leto nato je prišel sultan k jetnikom, da-li tega ali onega pomilosti. Tedaj je opazil Hera.

»Kako si pa ti prišel sem, nesrečnik?« ga je začudeno vprašal.

»Presvetli sultan, brez greha sem kakor novorojenček. Hotel sem ti pri-

nesti hrušk v dar, takrat pa so me zgrabili tvoji služabniki in me zaprli v temno ječo. Pomagaj mi, nebeški vladar, rotim te pri božji pravičnosti!«

Tedaj je ukazal sultan odvesti Hera v zakladnico in mu dovolil, da si tam izbere, karkoli hoče. Zakladnik mu je pokazal sod zlatnikov in mu dejal, da jih lahko vzame toliko, kolikor jih more nesti.

Toda skromni Hero je vzel samo deset petic. Potem je jel brskati po zakladnici in našel v nekem kotu star koran — mohamedansko sveto pismo — in staro sekiro.

To je sultan zvedel. Hotel je vedeti, zakaj je bil Hero tako skromen in ga je dal zato poklicati predse.

»Zakaj si si vzel samo deset petic?«

»Ker jih bom potreboval, da si kupim nove opanke.«

»In čemu ti bo sekira?« je sultan poizvedoval dalje.

»S sekiro bom posekal hruško, ki je bila vzrok moji nesreči.«

»In sveta knjiga?«

»Nanjo bom vsako leto sveto prisegel, da ne bom nikdar več sultanu kaj v dar prinesel.«

Sultan se je jel smejati, da ga je kar trebuh bolel. Potem je ukazal, naj Heru vsako leto izplačajo primerno pokojnino.

Nit, ki je ni mogoče pretrgati

Krojač, ki je potoval po svetu, je prišel v velik gozd. Čeprav so mu v gostilni, kjer je minulo noč prenočeval, povedali, da je ta gozd nevaren, ker prebiva v njem strašen, dolgobrat velikan, ga ni bilo prav nič strah in pogumno je šel po poti. Zdajci pa se je prikazal pred njim orjak.

»Dober večer, gospod velikan,« ga je krojač spoštljivo pozdravil in snel čepico z glave. »Pustite me, da grem svojo pot. Lačen in žejen sem. Vrhu tega sem utrujen in bi rad čim prej poiskal gostilno, kjer bi prenočil.«

»Videti je, da si pogumen,« se je zasmejal velikan in zacmokal z usti, ki so bila tako velika kakor vrata. Pri tem je z desnico bredel po bradi, ki mu je segala do trebuha.

»Nekaj dela bi imel zate,« je dejal nato in sedel, da se je pod njim podrla troje dreves. »Vzemi škarje in mi ostriži brado. Toda naglo in dobro, sicer bo po tebi.«

»Nu, to pa ne bo tako težko,« je odvrnil krojač, vzel škarje iz cajne in splezal po velikanovi levici. Prijel se je za njegov nos in mu odstrigel dolgo črno brado. Velikan se je potem ogledal v bližnjem ribniku in je bil z njegovim delom zadovoljen.

»Ker si me dobro ostrigel, ti pustim življenje,« je rekel. »Pojdi svojo pot!«

Krojač pa je za spomin vzel ostanke velikanove brade in jih spravil v culo. Potem je šel dalje.

V gostilni, kamor ga je zvečer zaneslo, je zvedel, da je kralj, ki je vladal v tisti deželi, obljubil svojo zalo hčer tistemu, ki bo znal tako trdno prišiti gumbe na vse njegove suknje in suknjiče, da jih nihče ne bo mogel odtrgati. To je poskusilo že dosti krojačev, toda kralj je dal privezati na najbolje prišit gumb dva konja, ki sta potegnila, in gumb je odletel.

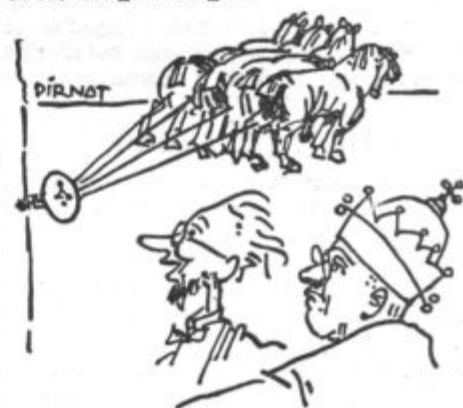
Naš krojač, ki je imel opravka z velikanom, se je tudi priglasil. Privedli so ga pred kralja, ki ga je posmehljivo vprašal, ali misli, da se mu bo posrečilo. Krojač je prikimal.

»Nu, radoveden sem,« se je kralj posmehnul in sunil hčer s komolcem. In ko se je nagnil k njej, da bi ji nekaj rekel, je z glasnim pokom odletel s suknje gumb v dragoceno ogledalo.

»Zdaj vidiš, kako delate vsi,« je zaklical kralj in mu vrgel suknjo v glavo. »Kar lotj se dela!«

Krojač je odvezal svojo culo in vzel iz nje nekaj velikanovih sčetin. Vdel jih je v šivanko in gumb je bil prišit.

»Tako,« je dejal nato in pomolil suknjič kralju. »Zdaj pa poskusite, ali ga boste mogli odtrgati.«

Trije strežaji so na kraljev ukaz potegnili. Gumb je držal. Dva konja so pripeljali v dvorano in ju privezali nanj. Gumb je držal.

»Štiri konje!« je zaklical kralj. Toda tudi štirje konji ga niso mogli odtrgati.

In krojač je dobil visoko službo na dvoru. Postal je dvorni nadkrojač in dobil razen tega še lepo kraljično za ženo.

Kaj pišejo Jutrovčki?

»Mlado Jutro« je zelo všeč. Najrajši čitam povesti: »Vasko in palčki«, »Jelarjevi čuvaji« in indijanske povesti. Tudi druge povesti so mi zelo všeč. Ker »Mlado Jutro« prehitro prečitam, rad pogledam tudi domače novice in rešujem uganke. Moja želja je, da bi »Mlado Jutro« izhajalo vsak drugi dan. Lepo Vas pozdravlja

Darko Pinoza, uč. IV. razr.
Ptuj, Trstenjakova ul. 1.

»Mlado Jutro« mi je zelo všeč. Pravljičice so zelo lepe, ampak še bolj mi ugajajo indijanske povesti.

Albert Puncer, uč. ? razr.
v Slovenjgradcu.

Zelo rad čitam sanjave pravljice in indijanske povesti. Dozdaj so mi bile najbolj všeč te povesti: »Leteča puščjca«, »Punčkine prigode«, »Jelarjevi čuvaži«, »Radovedni Tonček«, »Vasko in palčki« itd. V listu nič ne manjka, vse mi je všeč.

Blažič Andrej, uč. 2 razr.
Studenci pri Mariboru.

Teško sem že čakala novega natečaja. Razveselil me je tem bolj, ker v njem lahko izrazim svoje želje. Ker doma nimamo »Mladega Jutra«, grem vsako nedeljo k svoji prijateljici, da ga obe čitava. V »Mladem Jutru« mi najbolj ugajajo: rebusi, križaljke, sanjave pravljice in indijanske povesti. Te s prijateljico najraje čitava. Zelo rada bi imela kedaj kako zgodovinsko povest o naših pradedih, o katerih sem se že mnogo učila.

Gizela Pele, uč. V. razr. v Kapeli
p. Slatina-Radenci.

Vsako nedeljo težko pričakujem »Mladega Jutra«. Ze nekaj tednov sem najprej pogledala, kdaj bo razpisan nov natečaj. Za prejšnjega sem napisala nekaj o naših mucikah, a z nagrado ni bilo nič, pa bo mogoče drugič. Kadar razpišete kak natečaj, prideta moji prijateljici k meni in skupaj čitamo »Mlado Jutro«, ker ga onidve nimata. Najrajši rešujem skrivalnice in rebuse, pa teh v zadnjih številkah »Mladega Jutra« ni bilo. Ker Vam v tem natečaju lahko odkrijem svoje želje, Vas prosim, da jih uvrstite spet na zadnjo stran »Mladega

Jutra«. Zelo rada čitam sanjave in indijanske pravljice. Ljube so mi tudi igre. Radi jih igramo z bratcem in s prijateljicami. Lepa je bila ona s čarovnikom. Mnogokrat se igramo z gospodično učiteljico pri basenu, v katerem smo se kopali in plavali, saj je 7 m dolg. Mislim, da sem povedala vse želje in zelo se veselim skrivalnice in rebusov — malo seveda tudi nagrade.

Ivanka Glaser, uč. V. razr. pri Kapeli
p. Slatina Radenci.

Tvoje povesti, ki jih pišeš v »Mlado Jutro« mi zelo ugajajo. Vedno čakam naslednje nedelje. Z veseljem prebiram povestice. Najbolj mi ugajajo indijanske in pustolovske povesti, pri katerih se moram smejati. Samo žal mi je, da je teden tako dolg in da izide »Mlado Jutro« samo enkrat na teden. Najbolj bi me veselilo, če bi izšlo »Mlado Jutro« vsak dan. Vse Jutrovčke in strica Matica pozdravlja

Tonček Žel, uč. II. a razr.
v Apačah.

V »Mladem Jutru« so mi najbolj všeč pravljice, slične kakor je bila o Vasku in palčkih. Indijanske povestice mi tudi ugajajo. V »Mladem Jutru« ne manjka nič, želim pa, da bi bil v njem kotichek, v katerem bi pisali o lepem vedenju. Lepe pozdrave vsem Jutrovčkom pošilja Stanislava Hačin, uč. IV. r. osnov. šole na Dvoru pri Žužemberku.

Novi natečaj sem tudi jaz prečitala in mi zelo ugaja. Rada bi pa, da bi priobčevali več ugank.

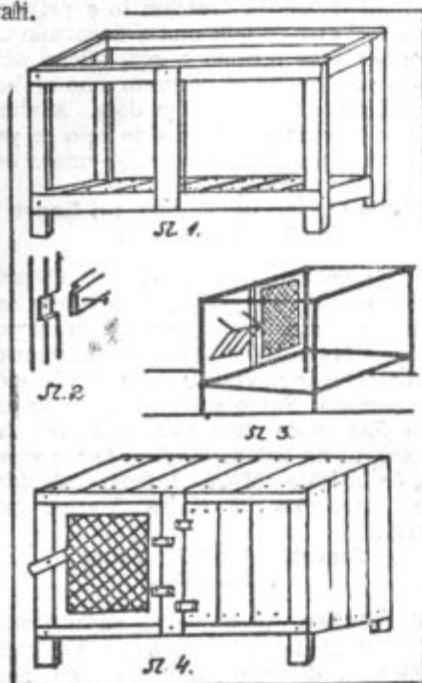
Mija Mikuš, uč. I. razr. real. gimn.
v Mariboru.

Kaj mi je in kaj mi ni všeč v »Mladem Jutru« — težka reč! Kaj dodati, kaj opustiti, težko mi je odgovoriti. Saj prinaša vse, naravo mi in zabavo ljubke pesmice, pravljice, žalostne, junaške, smeje pustolovske in vesele. Tud' za šale prostora mu ne manjka, kakor ne za križanke in uganke. Všeč mi bilo je v njem vse doslej. »Mlado Jutro« le tako naprej! Marjanca Senekovič, uč. III. r. mešč. šole Pragersko.

Za spretno roko

Hlevček za kunce

Kdor se peča z rejo domačih zajčkov ali kuncev, si lahko iz starih zabojer napravi pripraven hlevček, v katerem bodo zajčki prav dobro uspevali.

Iz strešnih letev napravimo ogrodje kot ga kaže slika 1. Kako moramo vezati posamezne letve, vidimo na sliki 2. Obe dojni strani letvi pribijemo nekoliko poševno (sl. 3), da se bo voda odtekala nazaj, v deščice poda pa zavrtamo nekoliko lukenj za odtok. Ko je ogrodje gotovo in dno pribito, obijemo še ostale stene in strop z deščicami. Na prednji strani pritrđimo dvoje vrat. Ena naj bodo mrežasta, druga pa iz deščic. Ako nimamo železnih tečajev, pribijemo mesto njih kos usnja ali odrezek jermena. Oboja vrata opremimo z enostavnim zapahom, kakor vidimo na sl. 4. Na vrata iz deščic pritrđimo jaslji. To je zelo pripravno za čiščenje, kajti v jasljih ne sme nikoli ostati stare krme.

Rešitev kvadratov

s. os, ost, post, stopa, nastop, stopnja, stopinja.

Rešitev dopolnjevalke grozd.

Zlogovnica

Iz naslednjih 13 zlogov:

a-belj-bi-ča-di-en-ja-lon-po-ra-ša-vi-vol je sestaviti 5 besed pomena: 1. vrsta goveda, 2. solata, 3. izvršitelj smrtne kazni, 4. metulj, 5. del cveta. Prve in poslednje črke od zgoraj navzdol dajo naziv za potujočega človeka in njegovo glasbilo.

Dopolnjevalka

—va Vstavi namesto črtice črke, da dobiš beseda, katerih začetne črke od zgoraj navzdol dajo naziv za blesteč utrinek

Številnica

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11	
2, 3, 4, 8	kmetsko orodje
3, 10, 7, 11	rčbje jajčece
4, 5, 6, 11, 7	pekovsko orodje
5, 9, 8	del voza
6, 11, 9, 8, 10	žival
7, 8, 1, 11	planinsko cvetje
8, 6, 3, 10	pesnik
9, 11, 2, 5, 7	drevo
10, 2, 11, 1	pekovski pripomoček
11, 6, 7, 3, 4	mesec

Prva vodoravna in prva navpična vrsta nam pove ime bitja, od katerega se pridobiva svila.

Rešitev križanke »Kotel«

Vodoravno: 1. kotel, 6. usoda, 7. meček, 8. lan.

Navpično: 1. kum, 2. osel, 3. toča, 4. eden, 5. lak.

Rešitev zlogovnice narod, kralj.

Kvadrat III

1	2	3	4
M	A	S	T
2		T	E
3	S	T	O
4		L	E

Navpično in vodoravno:

1. salo, 2. moško krstno ime, 3. —, 4. domača žival.

Rešitev kvadrata II.

1. usta, 2. —, 3. tona, 4. Alah.